

**רכשתי את האסלאם כדת מבלי לאבד את
אמונתי בישוע המשיח, עליו השלום, או באף
אחד מנביאי אלוהים הכל יכול**

**"אמור [הו נביא]: 'בני הספר! הבה נסכים על דבר שווה
בינינו לביניכם: שלא נעבוד אלא את אללה, ולא נצרף
לו דבר...' (הקוראן 3:64)**

**הוכן על ידי:
מוחמד אל-סייד מוחמד**

[מן הספר: מדוע להאמין בנביא האסלאם, מוחמד (עליו השלום)]

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]

בהתבסס על הכותרת שבה אנו דנים [רכשתי את האסלאם כדת מבלי לאבד את אמונתי בישוע המשיח, עליו השלום, או באף נביא], עולה השאלה:

- מדוע האסלאם הוא רוח וניצחון?

וכיצד איני מאבד את אמונתי בישוע המשיח, עליו השלום, או באף נביא?

ראשית כל, חיוני להתרחק מרצונות אישיים ודעות קדומות כדי לגשת לנושא בגישה רציונלית והגיונית, בהתאם למה שמוסכם על ידי שכלים בריאים, תוך שימוש במתנת החשיבה שאללה (אלוהים) העניק לבני האדם – במיוחד כאשר מדובר בענייני אמונה באלוהים, הבורא, הנשגב והנעלה, ובאמונה שעל האדם יישא באחריות עליה בפני ריבונו.

הדבר מחייב יכולת להבחין בין אמת לשקר, ולבחור נכון בהתאם לטבע האנושי השואף לאמונה הטובה והנכונה ביותר, שמתאימה לגדולתו של אלוהים. האדם ירגיש את הרווח שבאסלאם ויראה אותו כאשר הוא יבחין בראיות לאמיתותו ובטענות המוכיחות את אמיתות שלחותו של נביאו, מוחמד (עליו השלום), אשר בא כשליח לדת זו.

אז יהלל האדם את אלוהים על שהנחה אותו לברכת האסלאם כדת, לאחר שהעניק לו את היכולת להכיר באמת את אמיתות הדת ואת שלחותו של הנביא.

- בקצרה: כמה מן הראיות וההוכחות הללו כוללות:

ראשית: הנביא מוחמד (עליו השלום) נודע בקרב עמו מאז ילדותו בתכונות מוסריות נעלות. תכונות אלו מבהירות את חכמתו של אללה בבחירתו לנבואה.

בראש תכונות אלו עומדות האמת והאמינות שלו. לא יעלה על הדעת שאדם הידוע בתכונות אלו – עד שנקרא בכינויים המבוססים עליו – יזנח את האמת וישקר לעמו, ובוודאי שלא ישקר לאלוהים בכך שיטען לנבואה ושלחות.

שנית: הקריאה שלו (עליו השלום) תואמת את הטבע האנושי הטהור ואת השכל הבריא. הדבר כולל:

- קריאה להאמין בקיומו של אלוהים, באחדותו באלוהות, בנשגבותו, בעצמת כוחו.
- שלא לפנות בתפילה או פולחן לאף אחד זולתו (לא לבני אדם, לא לאבנים, לא לבעלי חיים, ולא לעצים...).
- לא לפחד או לקוות אלא ממנו לבדו.

כשם שאדם מהרהר: "מי ברא אותי והוציא את כל הברואים האלה אל הפועל?"

התשובה ההגיונית היא שהאחד שברא והוציא את כל הברואים האלה אל הפועל, חייב להיות ללא ספק אל חזק ואדיר, שמתואר ביכולתו לברוא ולהביא לידי קיום מן האין (שכן אין זה הגיוני שמהו יביא משהו אחר מתוך האין).

וכאשר הוא שואל: "מי ברא והביא לידי קיום את האל הזה?"

בהנחה שהתשובה תהיה: "ללא ספק, זה חייב להיות אל אחר שמתואר בעוצמה וגדולה" — אז ימצא האדם את עצמו נאלץ לחזור על השאלה הזו שוב ושוב ולחזור על אותה תשובה.

לפיכך, התשובה ההגיונית לשאלה הזו היא שאין בורא או יוצר לאותו אל בורא, שהוא בעל כוח מוחלט על הבריאה ומביא אותה לידי קיום מן האין.

ורק הוא לבדו מחזיק ביכולת זו.

ולכן, הוא האל האמיתי, האחד, הייחודי, והיחיד שראוי לעבודו.

יתרה מכך, אין זה יאה לאלוהים (אללה) לשכון בתוך אדם נברא שישי, משתין ומתרוקן.

וכך גם הדבר לגבי בעלי חיים (כמו פרות ואחרים), במיוחד מאחר שסופם של כולם הוא מוות והפיכה לגוויות מסריחות.

 ראה את הספר:

"דו-שיח שקט בין הינדואי למוסלמי"

"A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim".

- הקריאה להימנע מתיאור אלוהים באמצעות פסלים או צורות אחרות, משום שהוא נשגב הרבה יותר מכל תמונה שבני אדם עשויים להעלות בדעתם או לברוא לפי רצונם.

 ראה את הספר:

"דו-שיח שלו בין בודהיסט למוסלמי"

"A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim"

- הקריאה לטהר את אלוהים מהצורך להוליד, משום שהוא אחד, לא נולד מאיש — ולכן אין הוא זקוק להוליד איש.

ואם היה עושה כן, מה היה מונע ממנו שיהיו לו שניים, שלושה או יותר ילדים? האם לא היה הדבר מוביל לייחוס אלוהות להם? וזה היה מוביל להסחת התפילה והפולחן לעבר כמה אלים.

- הקריאה לטהר את אלוהים מתכונות של גועל המיוחדות לו באמונות אחרות, ובכלל זה:

- תיאורו של אלוהים ביהדות ובנצרות כמתחרט וכמצטער על שברא את האנושות, כפי שמופיע בבראשית 6:6

[הברית החדשה הנוצרית כוללת את כתבי הקודש היהודיים כחלק הראשון שלה, המכונה לרוב "הברית הישנה"].

חרטה וצער על מעשה נובעים רק מביצוע טעות מחמת חוסר ידיעה על התוצאות.

- תיאורו של אלוהים ביהדות ובנצרות כמי שנח לאחר שברא את השמים והארץ, כפי שמוזכר בשמות 31:17, וכמי ששב אליו כוחו (לפי התרגום לאנגלית).

מנוחה וחזרת כוח הן תוצאה של עייפות ומאמץ.
ותכונות כאלה אינן הולמות את האל הבורא, יתעלה וישתבח.

👁️ ראה את הספר:

"השוואה בין האסלאם, הנצרות והיהדות והבחירה ביניהם"

"A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them"

• הקריאה לטהר את אלוהים מתכונות הגזענות, ושאינו, כפי שטוענת היהדות, אל לאנשים או לקבוצות מסוימות.

כשם שבני האדם נבראו בטבעם על ידי אלוהים לשנוא ולתעב גזענות, כך אין זה יאה לייחס תכונה כזו לאל שנטע בטבעם של בני האדם את הדחייה כלפי גזענות.

• הקריאה להאמין בגדלות, בשלמות וביופי תכונותיו של אלוהים, תוך הדגשת כוחו הבלתי מוגבל, חכמתו המושלמת, וידיעתו המקיפה כל.

• הקריאה להאמין בכתבי השמיים, בנביאים ובמלאכים.

מובאת כאן השוואה בין מכונה ובין אדם:

כשם שמכונה עם מרכיבים מורכבים דורשת ספר הוראות מהיצרן שלה שיוסביר כיצד להפעילה ולמנוע תקלות (מה שמעיד גם על קיומו של יוצר),

כך גם האדם – המורכב לאין ערוך יותר מכל מכונה –

זקוק לספר הדרכה והכוונה, ספר של הדרכה אלוהית, שיבהיר את דרכי ההתנהגות שלו וישמש כמערכת לארגון חייו בהתאם לעקרונות שקבע לו אלוהיו.

הכוונה הזו ניתנת באמצעות נביאי אלוהים, אשר נבחרו על ידו כדי להעביר את התגליותיו דרך המלאך שמופקד על מסירת דברי ההתגלות האלוהיים – בצורת חוקים ותורות.

• הקריאה לרומם את מעמדם וכבודם של נביאי אלוהים ושלחיו,

ולטהר אותם ממעשים המיוחסים להם באמונות אחרות – מעשים שאינם תואמים את אופיו של אדם מוסרי וישר, ובוודאי לא את דמותו של נביא. לדוגמה:

- האשמת היהדות והנצרות את הנביא אהרון בעבודה זרה של עגל, ואף בבניית מקדש לעגל הזה וציווי בני ישראל לעבוד אותו, כפי שבספר שמות, פרק 32.
- האשמתם את הנביא לוט בכך ששתה יין ושכב עם שתי בנותיו והוליד מהן ילדים (בראשית, פרק 19).

ביקורת על מי שהאל הכול יכול בחר לשמש כשגריריו בינו לבין בריותיו וכמוסרי דבריו, היא למעשה ביקורת על בחירתו של אלוהים עצמו – ותיאורו כמי שאינו יודע את הנסתר וחסר חכמה, משום שבחר באנשים שאינם ראויים לשמש כדוגמה – מקרב הנביאים והשליחים, אשר אמורים להיות לפידים של הדרכה לכל בני האדם.

עולה השאלה: אם הנביאים והשליחים לא נמלטו ממעשים מגונים כאלה שיוחסו להם, האם חסידי הנביאים והשליחים האלה יהיו חסידים מהם? האם לא יהפוך הדבר לתירוץ ליפול לאותן השחיתויות ולגרום להפצתן?

- הקריאה להאמין ביום הדין, שבו ייקומו היצורים לתחייה לאחר מותם, ואז יבוא החשבון. הגמול יהיה גמול גדול (בחיים נצחיים ומאושרים) על אמונה ועשיית טוב, ועונש חמור (בחיים אומללים) על כפירה ורשע.
- הקריאה לחקיקה צודקת ולתורות נעלות, וטיפול בעיוותים באמונות של הדתות הקודמות. דוגמה לכך:

- נשים:

בעוד שהיהדות והנצרות מייחסות לחווה (אשת אדם, עליו השלום) את הסיבה לעבירה של אדם,

על ידי כך שהיא פיתתה אותו לאכול מן העץ האסור, כפי שבבראשית 3:12, ושאלוהים העניש אותה בשל כך בכאבי הריון ולידה, וכן העניש את צאצאיה – כפי שבבראשית 3:16 –
הרי שהקוראן הקדוש הבהיר שהעבירה של אדם נגרמה בשל פיתויו על ידי השטן (ולא בגלל אשתו חווה),

כפי שבסורת אל-אֶפְרָאף (7:19–22) ובסורת טאהא (120:20–122).

ובכך ביטל את הזלזול בנשים שהיה קיים בדתות הקודמות בעקבות אמונה זו.

האסלאם בא עם קריאה לכבד את האישה בכל שלבי חייה.

דוגמה לכך היא דברי הנביא מוחמד (עליו השלום): "נהגו בנשים בטוב" (צחיח אל-בוכארי),

וכן דבריו (עליו השלום):

"מי שיש לו בת ואינו קובר אותה בחיים, אינו משפיל אותה, ואינו מעדיף עליה את בנו – אללה יכניס אותו לגן עדן בזכותה" (מובא באחמד).

- מלחמות:

בעוד שהיהדות והנצרות מביאות סיפורים רבים של מלחמות הקראות להרוג ולהשמיד את כל האנשים,

כולל ילדים, נשים, זקנים וגברים – כפי שביהושע 6:21 ואחרים –

דבר המסביר את הצמא העכשווי להריגה וחוסר ההתחשבות בטבח ובמעשי השמדה (כפי שמתרחש בפלסטין).

אנו מוצאים באסלאם את הביטוי של סובלנות במלחמה,

על ידי איסור הבגידה והרג של ילדים, נשים, זקנים, ואנשים שאינם לוחמים.

דוגמה לכך היא דברי הנביא מוחמד (עליו השלום):

"אל תהרגו תינוק, ילד, אישה או אדם זקן" (מובא באל-ביהקי), והוא קורא לנהוג בטוב בשבויים שלחמו במוסלמים, ואוסר על לפגוע בהם.

👁️ ראה את הספר:

"תורת האסלאם וכיצד היא פותרת בעיות מן העבר וההווה"

"Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems".

שלישית: הנסים והאירועים העל-טבעיים שעשה אללה באמצעות הנביא

מוחמד (שלום עליו), כדי שיהיו עדות לתמיכתו מצד אללה וכהוכחה לאמיתות

שליחותו. הנסים האלו נחלקים לשני סוגים:

• **נסים מוחשיים (גשמיים)**, כמו זרימת מים מבין אצבעותיו (שלום עליו), דבר אשר מילא תפקיד חשוב בהצלת המאמינים מהתייבשות באירועים שונים.

• **נסים בלתי מוחשיים (רוחניים)**, כגון:

- תפילתיו שנענו, כמו תפילתו לגשם שנענתה.

- נבואותיו על דברים נסתרים שעתידים לקרות בעתיד, כגון נבואתו על כיבוש

מצרים, קונסטנטינופול וירושלים, ועוד מקומות רבים שייכבשו. הוא גם ניבא

את כיבוש אשקלון והכללתה בעזה (המכונה היסטורית "עזה אשקלון"),

באמצעות דבריו: "הג'יהאד הטוב ביותר שלכם הוא שמירה על הגבולות, והטוב

ביותר שבהם הוא באשקלון" [סילסילה סחיחה – אל-אלבאני], דבר המרמז

בעדיניות שמקום זה יהיה בעתיד זירת ג'יהאד גדולה, הדורשת מהלוחמים

האצילים סבלנות והתמדה בהגנה למען אללה. כל מה שניבא התממש בפועל.

- נבואות על עובדות מדעיות נסתרות שנאמרו לפני יותר מ-1400 שנה, והמדע המודרני אישש את אמיתותן. לדוגמה: דבריו של הנביא (שלום עליו): "כאשר עברו ארבעים ושניים לילות על טיפת הזרע, שולח אללה מלאך אליה, והוא מעצב אותה ויוצר את שמיעתה, ראייתה, עורה, בשרה ועצמותיה..." [נאמר במסכת סחיח מוסלמי].

- המדע המודרני גילה שבתחילת השבוע השביעי, בדיוק ביום ה-43 לאחר ההפריה, מתחילה להתפתח מערכת השלד והצורה האנושית מתחילה להופיע, דבר המאשר את דברי הנביא.

• **נס הקוראן** (שהוא הנס הגדול ביותר הנמשך עד יום הדין), בסגנונו הייחודי, שבו הערבים הרהוטים ביותר לא הצליחו להביא אפילו פרק אחד שדומה לפרקו הקטן ביותר.

- הקוראן הקדוש מזכיר עובדות רבות הנסתרות מהחוששים. זה היה אחד הגורמים שגרמו למדענים רבים בתחומים מדעיים שונים להתאסלם, מבין אלו שהביעו בגלוי את התפעלותם העמוקה מן העובדות האסטרונומיות שבקוראן הקדוש נמנה פרופ' יושיהידה קוזאי, מנהל המצפה האסטרונומי של טוקיו ביפן. אחת הדוגמאות לכך היא האזכור בקוראן שהאל יתעלה ימשיך להרחיב את היקום, כפי שנאמר:

"ואת השמים בראנו בעוצמה, ואנו אכן המרחיבים אותם" [א-ד'אריאת: 47].

עובדה זו התגלתה מדעית רק בתקופה המודרנית. כמה מדויקים דברי הקוראן הקדוש וכמה חזקה קריאתו לידע ולעיין!

ההתגלות הראשונה שהוריד אללה מתוך פסוקי הקוראן הייתה דבריו:

"קרא בשם ריבונך אשר ברא" [אל-עלק: 1].

הקריאה היא הדרך לידע ולהבנה, ומכאן להתקדמות האנושות בכל תחומי החיים.

📖 נא לעיין בספר:

"האסלאם ותגליות המדע המודרני כהוכחה לנבואתו ושליחותו של מוחמד (שלום עליו)".

"Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)".

הערה לוגית: מה שנאמר הוא אמת מידה צודקת שכל שכל, בכל רמה שהיא, מסוגל להבין – כדי לזהות את אמיתותו של כל נביא או שליח, וכך גם את אמיתות שליחותו וקריאתו.

אם יישאל יהודי או נוצרי: מדוע האמנת בנבואתו של נביא מסוים מבלי שראית בעיניך את ניסיון?

התשובה תהיה: בגלל העדויות הרצופות של מעבירי המסורות על ניסיון.

• תשובה זו תוביל בהכרח, על פי ההיגיון, לאמונה בנביא מוחמד (שלום עליו), שכן העדויות הרצופות על ניסיון רבות יותר מכל נביא אחר.

■ נוסף על כך, הרי שבאמצעות סיפור חייו שהאל שמר עליו – האמת שבשליחותו מתבררת בבירור:

1- דבקוּתו התמידית בקיום הדברים להם קרא, ובתוכם מעשים של עבודת אל, הדרכות נעלות, מוסר נאצל, יראת שמיים ופרישות מן העולם החולף.

2- סירובו להצעות אנשי מכה, אשר ניסו לשכנעו לנטוש את קריאתו בכך שהציעו לו עושר, שלטון, כבוד ונישואין לבנותיהם המכובדות – בעוד הוא התמיד בקריאתו להכיר באחדות האל, לעבוד רק אותו, לדחות עבודת אלילים, לצוות על הטוב ולאסור את הרע – תוך כדי סבל כבד, פגיעות, עוינות, רדיפות ואפילו מלחמות מצד עמו (שלום עליו).

3- זהירותו ללמד את חבריו ואנשיו שלא להגזים בשבחיו. הוא אמר: "אל תגזימו בשבחי כפי שהנוצרים שיבחו את בן מרים. אני רק עבד, לכן אמרו: עבד אללה ושליחו." (צחיח אל-בוּח'ארי)

4- הגנתו של אללה עליו עד שהשלים את שליחותו, והעניק לו את השמחה שבהקמת מדינת האסלאם.

– האם אין כל אלה ראיות מספיקות לכך שהוא (שלום עליו) דובר אמת בטענתו והוא שליח מאללה?

• אנו שמים לב כי הביטוי "והוא בא עם עשרת אלפים קדושים" בספר דברים (ל"ג:2) הושמט מהתרגום לערבית, מיד לאחר הביטוי "והופיע מהר פארן", אף על פי שהוא תואם את נבואת הנביא מוחמד (שלום עליו) באופן הדומה לזריחת השמש והפצת אורה באופקים.

בספר בראשית (כ"א:21) נאמר: "וישב במדבר פארן", והכוונה היא לישמעאל (שלום עליו), ומקובל במסורת בהעברה רציפה כי ישמעאל התגורר בארץ חג'אז. לכן, הרי פארן הם הרי חג'אז שבאזור מכה.

ומכאן שהפסוק מרמז בבירור לנביא מוחמד (שלום עליו), כאשר בא אל מכה ככובש – ללא שפיכות דמים – וסלח לאנשיה, והוא מלואו בעשרת אלפים מחבריו.

- [הקטע שהושמט "והוא בא עם עשרת אלפים קדושים" מופיע בבירור בתרגום המלך ג'יימס KJV, בגרסה האמריקאית התקנית ASV, וכן בתנ"ך המורחב (Amplified Bible).

• כמו כן, בשיר עולי הרגל שבתהלים (פ"ד:6), המילה "בכה" (Baca) הוחלפה בטקסט הערבי, כדי למנוע את ההפניה הברורה לעלייה לרגל אל הכעבה במכה – מולדת הנביא מוחמד (שלום עליו) – שכן "בכה" הוא שם נוסף למכה.

השם הזה מוזכר במפורש בקוראן, בפסוק הבא:
"إِنَّ أَوَّلَ نَبِيٍّ وَضَعَ لِلنَّاسِ لِلَّذِي نَبِيَّكَ مُبَارَكًا وَهَدَىٰ لِلْعَالَمِينَ"

[סורת אאל עמרן, פסוק 96]

(תרגום: "הבית הראשון שנבנה לאנושות – הוא אשר בבכה – מבורך והוא הדרכה לעולמים")

ובתרגום המלך ג'יימס ואחרים, מופיע הביטוי "עמק בכה" (Valley of Baca), כאשר האות הראשונה במילה Baca כתובה באות גדולה – מה שמעיד כי מדובר בשם פרטי, ושמות פרטיים אינם מתורגמים.

📖 למידע נוסף, ראו את הספר:

"מוחמד [שלום עליו] – אכן נביאו של אללה"

"Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah".

■ המתינות והאוניברסליות של האסלאם

האסלאם הוא דת של שלום, המחבקת את כל בני האדם, מכירה בזכויותיהם וקוראת לאמונה בכל נביאי אללה.

- האסלאם מגיע עם מתינות בכל דבר, ובמיוחד בנושאי אמונה. הוא מתמודד עם הסוגיה המרכזית בבצרות – סוגייתו של ישו (עליו השלום). הוא קורא ל:

• האמונה בנבואתו של ישוע המשיח (עליו השלום), הנס שבהולדתו, ודברו מהעריסה כסימן מאללה לטיהור אמו מההאשמות שהטילו עליה היהודים בזנות, כדי לכבדה, וכריאה לנבואתו ולשליחותו בעתיד.

- מבחינה שכלית: זוהי עמדה הגיונית ומאוזנת – לא כמו זלזולה של היהדות אשר כפרה בשליחותו של המשיח (עליו השלום), הוציאה דיבתו רעה, ייחסה את לידתו לניאוף, ופגעה בכבוד אמו; ולא כמו הגזמה של הנצרות אשר ייחסה לו אלוהות.

■ מה שמבהיר זאת מבחינה הגיונית:

- כשם שהטבע הטהור והשכל הבריא אינם יכולים לקבל את הקריאה לאיחוד הטבע האנושי עם הטבע החייתי (כמו נישואין של אדם עם פרה או בעלי חיים

אחרים) כדי לייצר משהו המשלב את שני הטבעים, כמו יצור שנולד חצי אדם וחצי פרה, שכן זה יהיה פגיעה והשפלה של האדם, למרות ששניהם (אדם וחיה) הם נבראים. באופן דומה, הטבע הטהור והשכל הבריא אינם יכולים לקבל את הקריאה לאיחוד הטבע האלוהי עם הטבע האנושי כדי לייצר משהו המשלב טבע אלוהי ואנושי, כי זה יפגע ויבזה את האלוהים. יש הבדל עצום בין אלוהים ובני אדם, במיוחד מאחר שאותו יצור נולד מהאיברים הפרטיים, ובמיוחד אם האמונה כוללת צליבה, הריגה וקבורה לאחר עלבונות והשפלה (כגון יריקה, סטירות ופשיטת בגדים וכו'), אמונה משפילה כזו אינה הולמת את האלוהים הגדול.

- ידוע שהמשיח (עליו השלום) אכל מזון והיה צריך להקל על עצמו. זה אינו הולם את האלוהים להיות מתואר בצורה כזו או להתגלם באדם נברא שישן, משתין, מעשה צרכים, ונושא בבטנו צואה מלוכלכת ומגעילה.
- כשם שבלי קטן ומוגבל לא יכול להכיל את מימי האוקיינוסים, כך לא מתקבל על הדעת לומר שאלוהים יכול להיות ברחם של יצור חלש.
- כשם שלא הגיוני שמישהו יישא עוון של אחר – גם אם זה אביו או אמו – והרי הדבר כתוב אף בנצרות:

"לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות, איש בחטאו יומתו" (דברים 24:16); ו-"הנפש החוטאת – היא תמות. בן לא יישא עוון אביו, ואב לא יישא עוון בנו. צדקת הצדיק עליו תהיה, ורשעת הרשע עליו תהיה" (יחזקאל 18:20).

- לכן, אין זה מתקבל על הדעת שבני האדם יישאו את חטא אדם הראשון שלא עשו, רק משום שהוא אכל מעץ האסור. רעיון החטא הקדמון מופרך אפילו לפי המקרא עצמו, ולכן מושג הכפרה מבוסס על רעיון לא הגיוני.

- בהנחה שהסליחה מאלוהים על אי ציות אדם (שהייתה רק אכילה מהעץ האסור) דורשת צליבה והריגה, מדוע לא תהיה הצליבה וההריגה עבור אדם עצמו, זה שחטא, במקום עבור המשיח - שהיה מטיף, מורה צדיק, אדוק ומסור לאמו? לא רק זאת, אלא הטענה על ההכרח לצלוב ולהרוג את אלוהים, שנטען שהתגלם בצורה אנושית?

- ומה לגבי כל החטאים העצומים שנעשו לאחר אדם – האם כל חטא כזה דורש צליבה והרג מחדש של אלוהות בדמות אדם חדש? אם כן, היינו זקוקים לאלפי ישועים נוספים לביצוע תפקיד הכפרה המדומה.

- ומדוע שלא יסלח אללה לאדם על חטאו (שהיה בסך הכול אכילה מעץ אסור), כל עוד הוא חזר בתשובה והתחרט? האם אין ביכולתו של אללה לסלוח? ודאי שיש.

- ואם האמונה באלוהותו של המשיח נובעת מכך שנולד ללא אב, מה ייאמר על אדם – שנברא ללא אב ולא אם?

- ואם האמונה נובעת מכוח הניסים שביצע, מה ייאמר על הנביא מוחמד ושאר הנביאים שעמם גם נעשו ניסים רבים? האם נטען שהם אלים?! ודאי שלא.

■ יש גם הבהרה לוגית חשובה:

מאחר שטבעו של ישוע, שלדברי הנצרות הוא גואל אלוהי, הוא או בר־מוות או אל־מוות, הדברים הבאים ברורים:

1- אם טבעו של ישוע הוא בר־מוות – הרי שהוא אינו אל, ולכן הטענה שהוא היה גם אל וגם גואל באותו הזמן אינה תקפה.

2- ואם טבעו של ישוע הוא אל־מוות משום שהוא אל, הרי שהוא לא מת – ולכן לא הייתה כפרה.

- מה שהסברנו בהיגיון לגבי חוסר התוקף של האמונה באיחוד בין טבע אלוהי וטבע אנושי כדי ליצור ישות המשלבת את שני הטבעים בגוף אנושי – כמו במקרה של ישוע – חל גם על מה שטענו עמים אחרים בזמנים שונים, כגון קרישנה בהודו, בודהה בחברות מזרח אסיה, והורוס אצל המצרים הקדומים, שסיפורו קדם לסיפורו של ישוע.

✓ כך מתברר שאמונה זו אינה אלא רעיון מושאל מתוך אמונות העמים הקדומים – המתוארות בצורות שונות של סיפורים, מיתוסים ואגדות – ללא בסיס איתן בהתגלות אלוהית או בהוכחות שכליות.

■ **הבהרה:** הנצרות טוענת לאלוהותו של ישוע (שלום עליו), אף על פי שהוא מעולם לא הצהיר על כך באופן מפורש (בשום אחד מהבשורות), לא אמר: "אני אל" או "עבדו אותי", ולא לימד את תלמידיו דבר כזה. להיפך – ב(מתי 21:11) נאמר שישוע (שלום עליו) הוא נביא:

[וההמון ענה: "זהו ישוע, הנביא"]

- המשיח, שלום עליו, גם לימד את תלמידיו להתפלל בדרך של השתחויה, כפי שמתואר ב(מתי 26:39). למי הוא השתחוה? האם לא לאלוהיו?! כך בדיוק נראית התפילה באסלאם.

- ישוע גם לימד את תלמידיו לברך זה את זה בברכת שלום – כפי שמופיע ב(יוחנן 20:21, 26) – ברכה הזוהי לברכת האסלאם: "שלום עליכם", והתשובה: "ועליכם שלום".

- רבים מן האנשים שאימצו את האסלאם אומרים: "אנו כיום נוצרים טובים יותר משהיינו בעבר – מפני שאנו הולכים בדרכו האמיתית של ישוע".

- **הבהרה:** יש פרק שלם בקוראן הקדוש הנקרא סורת מרים, אשר מכבד את המשיח ואת אמו (עליהם השלום) באופן שלא נמצא בתנ"ך.
- האסלאם מרומם את מעמדו של ישו המשיח ושל אמו וקורא להאמין בו כנביא נכבד ששלח על ידי אללה ולעקוב אחר תורתו כפי שהיא מתיישבת עם תורת האסלאם שהביא הנביא מוחמד (עליו השלום).

🕌 מומלץ לעיין בספרים:

"דרשיח שקט בין מוסלמי לנוצרי"

"מדוע לבחור באסלאם כדת?"

"A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim."

"Why choose Islam as a religion?"

- **לסיכום:** המצגת הייתה עניינית והסכימה עם השכל הישר שאללה העניק לנו כדי להבחין בין אמת ושקר, ועם שאיפותיהם של הלבבות הטהורים לאמונה נשגבת.

ולכן עולה השאלה לכל מי שהכיר באמת מתוך הוכחות לאמיתות קריאתו של הנביא מוחמד (שלום עליו) ושל דת האסלאם ועדיין לא האמין:

- מה מונע ממך לחשוב בכנות על האסלאם ולשקול האם הוא מספק את התשובות שאתה זקוק להן לשאלותיך (במיוחד לגבי האמונה באלוהים – שאלות שלא תמצא להן מענה בדתות אחרות)? זאת משום שתהיה אחראי בפני אללה על אמונתך ועל חיפושך אחר האמת בבחירותיך.

- איזו חזק יש בכך אם אני אזכה על ידי בחירה באסלאם, שמספק לי תשובות לוגיות וקלות לכל שאלותיי מבלי לכפות על השכל לאמץ רעיון מסוים, ובו בזמן איני מאבד את אמונתי במשיח (עליו השלום) – באופן הנכון שמתאים לטבע ואינו סותר את ההיגיון הברור והמחשבה ההגיונית – ואת אהבתי וכבודי אליו, שכן המשיח (עליו השלום) באסלאם נהנה ממעמד גבוה ונאצל, וכך גם אמו, מרים הבתולה (עליה השלום), ואני איני מאבד את אמונתי באף נביא?

מי ייתן ואללה ידריך את כולנו אל מה שנכון וטוב.